

Csobánka Zsuzsa Emese

Elhagyott házak

Csupán a fal vagy, romokban rajta csempe.
Huzatos mosdóban bújócskázó fények isteni rendje.

Ez itt a part, az ott a tested.
Világokon ívelt át a karod,
de a ködben egyre távolodsz.
Hiába gyöngyre fűzve bója,
a keretek nélküli kongó tér hajója
kelleti magát benned, a szél.
De te csak a kifeszített drótkerítést látod,
ahogy a világ elkülönül.

Folytasd.
Hordd ki egyenként a színes rongyokat,
a kárpitot, a tömítést, a múlt kísértő szellemeit.
Magát a széket.
Csak a kormány és a pedál maradjon,
hogy irányba állhass.
Nem baj, ha rozsdás, leheleted leoldja,
rugóra jár az idő, mint az óra.
Van még elég számodra belőle.

Szedd össze elszórt részeid,
a falakra festett képekből
álmodj magadnak szabad világot.
Egy sziget keleten, egy másik nyugaton,
az óceán ringassa álomba hánykolódó éjszakáid.

Lombos fák várják érkezésed,
végre te jössz ki a vízből lecsupaszítva.
Létedben nincs sem feltétel, sem mintha.

Lépteid kavicsok felszínére
néma selyemfonalat rajzolnak.
Odafentről hazavezető térkép,
közelről térítőké teremtette holnap.

A tékozló romok a Föld derekán érnek össze,
a gömbölyű test épp az ablakon tekint ki.
Szemében tükröződő horizontja,
az elhagyott házakat otthonának tekinti.

Doktor H.

Végül meghalnak mind.
A sziklaszélre aggatott ígéretetek,
a közösen ültetett retek csírázó magja,
a frissen húzott ágynemű,
a napból kisajtolt déli illat
és a test emlékei.

Csönd van az óceán felett. A földből
elfelejtett megindulni az élet,
nincs, ami betakarja a testet, ami a másik
nélkül önmagában idegenné lett,
mint a kút eső idején.
Értelmet te adsz neki.

A liftnak és a lépcsőnek
és a nyílászáróknak.
Nélküled puszta tárgyak.
Vontatni, taposni, kopogni rajta,
és belépni hozzád.
Szagáról ismered fel, aki mellette voltál.

Tudod, hogy egyre hosszabb a karod?
Annyi mást ölelt, annyi más után jutott
még hely a csontoknak, most olyanok,
mint a túlhordott pulóver.
Magad köré tekered, elvékonyodott
karoddal magad öleled, ne fázzál.

Cérnával kötözni szoktak, nem emelni.
Nézd. Te sosem engem láttál.
Abban a világban, amiben megszólítasz,
nincs idő, csak a belső terek tágulnak egyre
visszafogottabb ütemben,
mintha jutna mégis ránk.

Távolabbról élesebb a képed,
mindaz, amit belőle magadnak hittél,
csupán ráncosodó ablakokat mosdat.
Tükröződő tévhitet, hogy valaki voltál.

Nézz át rajta. Túl a termen nyílt mezők,
odébb szeles szikla kínál helyel,
nyers szagot fúj feléd.
Nézlek. Eloldoz a víz.
Éjjel a nyílt tengeren arra ébredsz,
menthetetlenül megszomjaztál.

Villányi László

Szenvedelmes

Minden tekintetben fölöttébb szófukar,
így aztán könyvek garmadáját olvastatja
velem, hátha rábukkanok egy elfeledett
szóra, amit beépíthet valamelyik versébe,
például odatolom elé egy cetlin: szenvedelmes,
és máris fölcsillan a szeme, majd megrémül,
nehogy szenvedőt jelentsen, persze nekem kell
utánanézni, nincs az értelmező kéziszótárban,
se a *Magyar szókincstárban*, s mikor mutatom
a Czuczor-Fogarásiban, hogy szenvedélyesre
gondoljon, valósággal elolvad, eszébe se jusson
magára vonatkoztatni, figyelmeztetem azonnal,
legyen visszafogott, szaván ne fogja valaki.

Szép

Képtelenek vagyunk ellenállni a szépségnek,
ebben kétségtelenül egy húron pendülünk,
hajdan hangos szóval figyelmeztettük egymást,
aztán egyre halkabban, maradt a mutogatás,
majd az is elmaradt, elég volt, ha oldalba
böktük a másikat vagy fejünkkel jeleztünk,
néhány évtized múltán csak szemünk villant,
nem múlt el nap, hogy ne tobzódtunk volna
a szépségben, ő persze ezek töredékét se
tudta megírni, ha sügni próbáltam, letorkollt,
egyszer, egyetlenegyszer néztem másfelé, s máris
versének végére biggyesztette: no, szépen vagyunk.